ECLI:SK:SpSKE:2026:0926100300.1

Sp. zn.:**1S/19/2026** - 191
IČS: **0926100300**

UZNESENIE

Správny súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Berežnej, členov senátu JUDr. Martina Špaka a JUDr. Martina Ľudevíta Fafaľáka, v právnej veci žalobcu: **Krajská prokuratúra v Košiciach,** Mojmírova 5, 041 62 Košice, IČO: 00 166 464, proti žalovanému: **Mesto Košice,** Trieda SNP 48/A, 040 11 Košice, IČO: 00 691 135, **v konaní o súlade všeobecne záväzného nariadenia mesta so zákonom,** takto

r o z h o d o l :

I. **P r i p ú š ť a** zmenu žalobného návrhu v nasledovnom znení: „Ustanovenia § 2 ods. 6, druhá veta, § 27 ods. 2, druhá veta, § 30 ods. 1 písm. a) v časti vety v znení „za podmienky, že sa byt nenachádza v novostavbe“, § 31 ods. 1 písm. a) v časti vety v znení „za podmienky, že sa byt nenachádza v novostavbe“ všeobecne záväzného nariadenia Mesta Košice č. 241 o dočasnom parkovaní motorových vozidiel na vymedzenom území mesta Košice sú v rozpore s § 6 ods. 1 zákona č. 369/1990 Z.z. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov a § 2a ods. 2 a § 3 ods. 1 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov.“

II. **V y s l o v u j e** nesúlad ustanovenia § 2 ods. 6, druhá veta, § 27 ods. 2, druhá veta, § 30 ods. 1 písm. a) v časti vety v znení „za podmienky, že sa byt nenachádza v novostavbe“, § 31 ods. 1 písm. a) v časti vety v znení „za podmienky, že sa byt nenachádza v novostavbe“ všeobecne záväzného nariadenia Mesta Košice č. 241 zo dňa 20.04.2023 o dočasnom parkovaní motorových vozidiel na vymedzenom území mesta Košice s § 6 ods. 1 zákona č. 369/1990 Z.z. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov a § 2a ods. 2 a § 3 ods. 1 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov.

III. Žiaden z účastníkov **n e m á** právo na náhradu trov konania.

O d ô v o d n e n i e

I.
Prijatie všeobecne záväzného nariadenia

1. Mestské zastupiteľstvo Mesta Košice dňa 20.04.2023 prijalo uznesenie č. 139 na svojom VII. zasadnutí, ktorým s poukazom na § 6, § 10 ods. 3 písm. b) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení a § 6a zákona č. 135/1961 Z.z. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) prijalo všeobecne záväzné nariadenie Mesta Košice č. 241 (VZN č. 241) dočasnom parkovaní motorových vozidiel na vymedzenom území mesta Košice.

2. Podľa ustanovenia § 2 ods. 6 druhá veta VZN č. 241, v nariadení možno obmedziť vydávanie parkovacích kariet pre osoby s užívacím právom k novostavbe, ktorá bola postavená s vlastnými parkovacími plochami, ak je to nevyhnutné so zreteľom na ochranu oprávnených záujmov pôvodných rezidentov.

3. Podľa ustanovenia § 27 ods. 2 VZN č. 241, na jeden byt možno vydať najviac tri rezidentské karty. Vo vzťahu k bytu v novostavbe možno vydať najviac jednu rezidentskú kartu.

4. Podľa ustanovenia § 30 ods. 1 písm. a) VZN č. 241, prevádzkovateľ vydá žiadateľovi abonentnú kartu VLASTNÍK v prípade splnenia nasledovných podmienok: žiadateľ je fyzickou osobou, ktorá je vlastníkom bytu nachádzajúcom sa v lokalite, pre ktorú má byť vydaná parkovacia karta, za podmienky, že sa byt nenachádza v novostavbe.

5. Podľa ustanovenia § 31 ods. 1 písm. a) VZN č. 241, prevádzkovateľ vydá žiadateľovi abonentnú kartu NÁJOMCA v prípade splnenia nasledovných podmienok: žiadateľ je fyzickou osobou, ktorá je nájomcom bytu nachádzajúcom sa v lokalite, pre ktorú má byť vydaná parkovacia karta, za podmienky, že sa byt nenachádza v novostavbe.

6. Krajská prokuratúra v Košiciach podala dňa 14.11.2025 protest prokurátora proti ustanoveniam § 2 ods. 6, druhá veta, § 27 ods. 2, § 30 ods. 1 písm. a), § 31 ods. 1 písm. a) VZN č. 241 o dočasnom parkovaní motorových vozidiel na vymedzenom území mesta Košice, nakoľko napádanými ustanoveniami nariadenia bolo porušené ustanovenie § 6 ods. 1 zákona o obecnom zriadení a § 2a ods. 2 a § 3 ods. 1 antidiskriminačného zákona. Krajská prokuratúra navrhla predmetné ustanovenia zrušiť.

7. Mestské zastupiteľstvo Mesta Košice na svojom zasadnutí dňa 24.02.2026. uznesením č. 1 000 podľa § 27 zákona č.153/2001 Z.z. o prokuratúre vzalo na vedomie protest prokurátora proti Prevádzkovému poriadku parkovania v zóne regulovaného parkovania v meste Košice, vydanému primátorom Mesta Košice, ktorý nadobudol účinnosť od 01.11.2023 a protestu Krajskej prokuratúry v Košiciach č. Kd 300/25/8800-4 zo dňa 14.11.2025 proti niektorým ustanoveniam VZN č. 241 o dočasnom parkovaní motorových vozidiel na vymedzenom území mesta Košice nevyhovelo. Predmetná skutočnosť bola prokuratúre oznámená listom Mesta Košice zo dňa 11.03.2026 spolu s pripojením uznesenia zo dňa 24.02.2026.

II.
Návrh prokurátora na vyslovenie nesúladu časti VZN č. 241 so zákonom

8. Správnou žalobou doručenou súdu dňa 20.04.2026 sa žalobca domáhal vyslovenia nesúladu ustanovenia § 2 ods. 6, druhá veta, § 27 ods. 2, § 30 ods. 1 písm. a), § 31 ods. 1 písm. a) všeobecne záväzného nariadenia Mesta Košice č. 241 o dočasnom parkovaní motorových vozidiel na vymedzenom území mesta Košice s § 6 ods. 1 zákona č. 369/1990 Z.z. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov a § 2a ods. 2 a § 3 ods. 1 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov.

9. V dôvodoch správnej žaloby žalobca uviedol, že užívanie miestnych ciest spôsobom určeným v nariadení na dočasné parkovanie motorových vozidiel realizuje mesto ako službu určenú verejnosti. Kým „službou“ sa vo všeobecnosti rozumie plnenie poskytované za odplatu, „verejná povaha“ vyplýva z podstaty tejto služby, pretože vlastník miestnych ciest je vždy verejnoprávny subjekt (§ 3d ods. 3 cestného zákona). Mesto ako verejnoprávna korporácia plní úlohy verejnoprávnej povahy. Miestne cesty sú majetkom nevyhnutným na zabezpečenie potrieb všetkých obyvateľov mesta. Každý obyvateľ mesta má právo používať obvyklým spôsobom obecné zariadenia a ostatný majetok mesta slúžiaci pre verejné účely (§ 3 ods. 2 písm. e) zákona o obecnom zriadení). Rozhodovanie vlastníka o spôsobe nakladania s miestnou cestou preto nesmie obsahovať prvky ľubovôle, nesmie umožňovať akékoľvek nerovnaké zaobchádzanie a nesmie vyvolávať žiadnu pochybnosť o rovnakom a transparentom prístupe pri nakladaní s ním. Mesto vo VZN č. 241 v napadnutých ustanoveniach nerešpektuje zásadu rovnakého zaobchádzania pri poskytovaní služieb, keď rozlišuje medzi obyvateľmi s trvalým pobytom, resp. vlastníkmi alebo užívateľmi bytov v novostavbe a obyvateľmi s trvalým pobytom, resp. vlastníkmi alebo užívateľmi ostatných („pôvodných“) bytov. Pritom samotné mesto pripúšťa, že vlastník bytu v novostavbe nemusí byť zároveň vlastníkom parkovacieho miesta, vybudovaného v súvislosti s novostavbou, resp. mu ani nemusí byť umožnené takéto parkovacie miesto zakúpiť. Overenie vlastníctva parkovacieho miesta za účelom vydania parkovacích kariet VZN č. 241 neupravuje, možnosť ich vydania striktne obmedzuje na vlastníctvo bytu v novostavbe, bez potreby zisťovania ďalších skutočností.

10. Žalobca zdôraznil, že vlastníctvo parkovacieho miesta zakúpeného k bytu v novostavbe, nie je zákonom stanoveným dôvodom (výnimkou) na obmedzenie, resp. vylúčenie tejto skupiny obyvateľov mesta z poskytovania verejných služieb v oblasti realizácie parkovacej politiky v rovnakom rozsahu a za rovnakých podmienok, ako aj poskytovaná ostatným („pôvodným“) obyvateľom mesta. Napokon nie je vylúčené, že aj „pôvodní“ obyvatelia môžu byť vlastníkmi garáži, či parkovacích státí na vlastnom pozemku, napriek tomu ich táto skutočnosť neobmedzuje ani nevylučuje z možnosti zakúpenia parkovacích kariet tak, ako je to pri vlastníkoch novostavieb.

III.
Vyjadrenie žalovaného

11. Žalovaný vo vyjadrení k podanej žalobe zo dňa 29.05.2026 uviedol, že verejný priestor nemôže slúžiť len na parkovanie vozidiel a nie je možné bez neprimeranej finančnej záťaže budovať nové parkovacie miesta za účelom kompletného uspokojenia dopytu po

parkovacích miestach. Hlavným regulačným prvkom je preto stanovenie výšky úhrady za parkovanie, ako aj určenie okruhu oprávnených vozidiel (a s tým spojené vylúčenie niektorých druhov vozidiel z neobmedzeného užívania verejného priestranstva), prihliadajúc na záujmy obyvateľov žijúcich v danej lokalite. Tieto regulačné prvky sa v praxi odzrkadlili okrem iného aj v rôznych typoch parkovacích lístkov, druhoch tarifných pásiem či parkovacích kariet, s ktorými je spravidla späté určovanie podmienok potrebných na ich vydanie.

12. Ustanovenie podmienok nemožno vnímať ako porušenie zásady diskriminácie. Diferenciácia má racionálnu súvislosť so sledovaným cieľom (organizácia dopravy, kapacitné obmedzenia) a je primeraná, nakoľko nevytvára neodôvodnené, nadmerné zásahy. Mesto pri uplatňovaní kompetencie podľa § 6a cestného zákona sleduje presne špecifikovaný účel, ktorým je organizovanie dopravy a výkon tejto kompetencie patrí medzi tzv. hlavné činnosti obce. To znamená, že hoci z výkonu tejto kompetencie spravidla plynie mestám a obciam príjem, táto činnosť obce nemá povahu výkonu podnikateľskej činnosti. Pri prevádzkovaní parkovacích miest obcou nedochádza k poskytovaniu tovarov a služieb zo strany obce, úhrada za parkovanie je len jeden z nástrojov obce používaných pri organizovaní statickej dopravy, nejde teda o cenu za službu v podobe parkovania na verejnom priestranstve v rámci bežných „podnikateľsko-spotrebiteľských“ vzťahov.

13. Antidiskriminačný zákon sa nevzťahuje na výkon kompetencie obce podľa § 6a cestného zákona, pretože v rámci výkonu tejto samosprávnej pôsobnosti nedochádza k poskytovaniu tovarov a služieb zo strany obce.

14. V minulosti platila norma ČSN 73 6110, schválená v roku 1986, v období platnosti ktorej bol rozvoj územia a dopravnej obsluhy riešený komplexne a vychádzal z výrazne nižšej úrovne individuálnej automobilovej dopravy. To sa premietlo do podstatne nižších požiadaviek na počet odstavných a parkovacích stojísk, ktoré boli určované skôr orientačne podľa kapacity územia, než ako presne definované minimálne požiadavky viazané ku konkrétnemu objektu. Parkovanie bolo často riešené ako súčasť uličného priestoru a širšej urbanistickej koncepcie územia. Výsledkom je, že existujúca staršia zástavba bola legitímne navrhovaná s výrazne nižším počtom stojísk, ktoré sú z pohľadu súčasných nárokov objektívne poddimenzované.

15. Od roku 2004 existuje normový a legislatívny rámec, ktorý vyžaduje zabezpečenie potrieb statickej dopravy priamo pri jednotlivých stavbách. Na rozdiel od staršej zástavby, kde boli sídliská navrhované ako celky, pri novostavbách je zabezpečenie odstavných stojísk jednoznačne viazané na konkrétny objekt. Ak pri novostavbe dôjde k poddimenzovaniu tejto potreby, vznikajúci deficit sa prenáša do existujúcej lokality, ktorá už často nemá dostatočnú kapacitu statickej dopravy.

16. Žalovaný pri prijatí napadnutých ustanovení VZN sledoval legitímny cieľ, ktorý aj náležite odôvodnil. Vlastníci bytu v novostavbe sa nenachádzajú v situácii porovnateľnej s vlastníkmi „bežného“ bytu - a to vedie k možnosti odlišného prístupu žalovaného pri regulácii parkovania. Postup žalovaného nemožno vyhodnotiť ako postup porušujúci zásadu rovnakého zaobchádzania.

17. Žalovaný navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť s tým, že ak by súd úplne vyhovel tejto časti žalobného návrhu, fakticky by zrušil zásadnú podmienku pre vydanie príslušnej parkovacej karty (o tom, kto môže byť žiadateľom a aký vzťah má mať k bytu) a ostala by v platnosti iba podmienka podľa nasledujúceho písmena b), podľa ktorej žiadateľ užíva vozidlo, ku ktorému má byť priradená parkovacia karta, na súkromné účely. To by zároveň viedlo aj k nelogickému následku, že pre oba typy parkovacích kariet (abonentná karta vlastník a abonentná karta nájomca) by ostala v platnosti jediná a zároveň úplne identická podmienka.

IV.
Replika žalobcu

18. Žalobca v následnej replike zo dňa 24.10.2023 uviedol, že užívanie miestnych ciest spôsobom určeným vo VZN realizuje mesto ako službu určenú verejnosti. Ide o platenú verejnú službu mesta, ktorou mesto sleduje verejný prospech a uspokojovanie základných potrieb obyvateľov. Mestá a obce ako poskytovatelia verejných služieb sú povinné dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania a to bez ohľadu na to, či poskytujú službu priamo, nepriamo, alebo či ide o platenú, či bezplatnú službu.

19. V tomto prípade nemožno hovoriť o nepriamej diskriminácii, keďže VZN č. 241 nie je navonok neutrálny predpis, ale naopak v homogénnych skupinách obyvateľov s trvalým pobytom, resp. skupine vlastníkov bytov a skupine nájomcov vytvára dve podskupiny osôb, pričom ide o osoby, ktoré sú v porovnateľnej situácii, a preto nie je možné posudzovať kritériá podľa § 2a ods. 3 vety za bodkočiarkou antidiskriminačného zákona. Právna situácia uvedených osôb je pre účely posúdenia dodržania zásady rovnakého zaobchádzania daná statusom trvalého pobytu v meste.

20. Žalobca považoval za opodstatnené, aby mestá a obce mali možnosť regulovať prístup nových stavieb k rezidentnému parkovaniu, resp. zavádzať obmedzenia, ktoré podporujú zodpovedný prístup investorov k zabezpečeniu parkovacích kapacít pre vlastné potreby, prípadne prinúti obyvateľov novostavieb si zakúpiť a využívať odstavné stojiská, ktoré prislúchajú k ich bytom tak, aby sa nezvyšoval tlak na využívanie jestvujúcich parkovacích miest v uličnom priestore.

21. Splnenie parkovacieho normatívu kontroluje stavebný úrad v príslušnom stavebnom povoľovacom konaní. Ak projekt prešiel kolaudáciou, z pohľadu štátu stavebník podmienky splnil. Avšak vzťah medzi kupujúcim a stavebníkom (developerom) je čisto obchodný. Ak developer v zmluve o kúpe bytu negarantuje parkovacie miesto, nemá kupujúci žiadny právny nárok na jeho pridelenie. Na druhej strane z pohľadu osoby kupujúcej byt v novostavbe neexistuje povinnosť kúpiť k bytu v novostavbe osobitne aj prislúchajúci počet státí. Predmetné státia nie sú príslušenstvom bytu, nie sú teda zahrnuté v jeho cene, ale sú samostatnou nehnuteľnosťou, s ktorou ich vlastník slobodne disponuje. Vzhľadom na uvedené ani obyvateľ, ktorý vlastní byt v novostavbe nemusí mať prístup k vlastnému parkovaciemu státiu, rovnako ako ho nemajú obyvatelia „bežných“ bytov, napriek tomu nemá za rovnakých podmienok a v rovnakom rozsahu ako oni prístup k obstaraniu parkovacích kariet. Nemožno opomenúť, že aj osoby s trvalým pobytom v „bežnom“ byte môžu byť

vlastníkmi garáže, či parkovacieho státia, teda majú možnosť parkovania na vlastnej nehnuteľnosti, čo ich však v zmysle VZN č. 241 neobmedzuje v počte parkovacích kariet, ktoré môžu získať na parkovanie v uličnom priestore.

22. Žalobca k námietke žalovaného s ohľadom na rozsah napádaných ustanovení uviedol, že uvedenú námietku považuje za akceptovateľnú a preto vo vzťahu k napádaným ustanoveniam § 30 ods. 1 písm. a) a § 31 ods. 1 písm. a) VZN č. 241 zmenil rozsah, v ktorom boli uvedené ustanovenia napadnuté žalobou a to tak, že obe uvedené ustanovenia považuje za nesúladné so zákonom v časti vety v znení „..za podmienky, že sa byt nenachádza v novostavbe“. K ustanoveniu § 27 ods. 2 VZN č. 241 zmenil rozsah, v ktorom bolo žalobou uvedené ustanovenie napadnuté tak, že za nesúladné so zákonom považuje druhú vetu uvedeného ustanovenia v znení: „vo vzťahu k bytu v novostavbe možno vydať najviac jednu rezidentskú kartu“.

23. Žalobca zároveň upravil žalobný návrh tak, že navrhol, aby správny súd vydal uznesenie, ktorým rozhodne, že „ustanovenia § 2 ods. 6, druhá veta, § 27 ods. 2, druhá veta, § 30 ods. 1 písm. a) v časti vety v znení „za podmienky, že sa byt nenachádza v novostavbe“, § 31 ods. 1 písm. a) v časti vety v znení „za podmienky, že sa byt nenachádza v novostavbe“ všeobecne záväzného nariadenia Mesta Košice č. 241 o dočasnom parkovaní motorových vozidiel na vymedzenom území mesta Košice sú v rozpore s § 6 ods. 1 zákona č. 369/1990 Z.z. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov a § 2a ods. 2 a § 3 ods. 1 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov.

V.
Aplikované ustanovenia právnych predpisov

24. Podľa § 357 ods. 1 písm. a) zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej v texte ako „SSP“), žalobca sa môže žalobou domáhať vyslovenia nesúladu všeobecne záväzného nariadenia obce, mesta, mestskej časti alebo samosprávneho kraja vydaného vo veciach územnej samosprávy so zákonom.

25. Podľa § 62 ods. 1 SSP, žalobca môže meniť rozsah a dôvody žaloby len do uplynutia lehoty určenej zákonom na podanie žaloby na správny súd, ak tento zákon neustanovuje inak.

26. Podľa § 3 ods. 1 zákona o obecnom zriadení, obyvateľom obce je osoba, ktorá má na území obce trvalý pobyt.

27. Podľa § 6 ods. 1 zákona o obecnom zriadení, obec môže vo veciach územnej samosprávy vydávať nariadenia; nariadenie nesmie byť v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, zákonmi a medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

28. Podľa § 8 ods. 5 zákona o obecnom zriadení, majetok obce, ktorý slúži na verejné účely (najmä pre miestne komunikácie a iné verejné priestranstvá), je verejne prístupný a možno ho obvyklým spôsobom používať, ak jeho používanie obec neobmedzila.

29. Podľa § 6a ods. 1 cestného zákona, na účely organizovania a regulovania dopravy na území obce môže obec všeobecne záväzným nariadením ustanoviť úseky ciest vo vlastníctve obce, miestnych ciest a účelových ciest vo vlastníctve obce alebo so súhlasom ich vlastníka (ďalej len „parkovacie miesta“) na parkovanie motorových vozidiel za úhradu vrátane ustanovenia parkovacích miest pre vozidlá taxislužby za úhradu. Vo všeobecne záväznom nariadení obec ustanoví najmä spôsob zabezpečenia prevádzky parkovacích miest podľa predchádzajúcej vety, výšku úhrady za parkovanie motorových vozidiel, spôsob jej platenia a spôsob preukázania jej zaplatenia. Ustanovenie prvej a druhej vety sa nevzťahuje na vyhradené parkoviská a reguláciu parkovania bez úhrady podľa § 3 ods. 2.

30. Podľa § 6a ods. 2 cestného zákona, obec môže vo všeobecne záväznom nariadení podľa odseku 1 ustanoviť, že úhradu za parkovanie motorového vozidla možno vykonať aj formou úhrady za parkovaciu kartu alebo iné obdobné parkovacie oprávnenie (ďalej len „parkovacie oprávnenie“). Obec môže vo všeobecne záväznom nariadení podľa odseku 1 ustanoviť podmienky a obmedzenia poskytovania parkovacieho oprávnenia, a to najmä
a) určiť dobu a územný rozsah platnosti parkovacieho oprávnenia,
b) určiť rozmery a kategórie motorového vozidla, na ktoré sa má vzťahovať parkovacie oprávnenie,
c) obmedziť počet poskytnutých parkovacích oprávnení, a to spravidla vo vzťahu k jednému žiadateľovi, alebo vo vzťahu k jednej nehnuteľnosti,
d) podmieniť poskytnutie parkovacieho oprávnenia preukázaním
1. obcou stanoveného druhu pobytu žiadateľa,
2. osobitného vzťahu žiadateľa k motorovému vozidlu, na ktoré sa má vzťahovať parkovacie oprávnenie,
3. osobitného vzťahu žiadateľa k nehnuteľnosti určenej na trvalé bývanie, prípadne aj k inej nehnuteľnosti, alebo
4. úhradou nedoplatkov na miestnych daniach a miestnych poplatkoch v správe obce,[2r])
e) ustanoviť zľavu z ceny parkovacieho oprávnenia a spôsob preukazovania nároku na zľavu,
f) ustanoviť poplatok za stratu potvrdenia o parkovacom oprávnení,
g) ustanoviť možnosť zrušenia parkovacieho oprávnenia pred uplynutím doby jeho platnosti a primeraný poplatok za predčasné zrušenie parkovacieho oprávnenia, pričom v takom prípade sa oprávnenému žiadateľovi vráti pomerná časť ceny parkovacieho oprávnenia zodpovedajúca časovo nespotrebovanej časti ceny parkovacieho oprávnenia po odpočítaní poplatku za predčasné zrušenie parkovacieho oprávnenia, ak bol ustanovený; postup podľa predchádzajúcej časti vety sa neuplatní, ak suma na vrátenie nepresiahne sumu ustanovenú všeobecne záväzným nariadením podľa odseku 1.

31. Podľa § 2 ods. 1 antidiskriminačného zákona, dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania spočíva v zákaze diskriminácie z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia alebo z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti.

32. Podľa § 2a ods. 2 antidiskriminačného zákona, priama diskriminácia je konanie alebo opomenutie, pri ktorom sa s osobou zaobchádza menej priaznivo, ako sa zaobchádza, zaobchádzalo alebo by sa mohlo zaobchádzať s inou osobou v porovnateľnej situácii.

33. Podľa § 2a ods. 3 antidiskriminačného zákona, nepriama diskriminácia je navonok neutrálny predpis, rozhodnutie, pokyn alebo prax, ktoré znevýhodňujú alebo by mohli znevýhodňovať osobu v porovnaní s inou osobou; nepriama diskriminácia nie je, ak takýto predpis, rozhodnutie, pokyn alebo prax sú objektívne odôvodnené sledovaním oprávneného záujmu a sú primerané a nevyhnutné na dosiahnutie takého záujmu.

34. Podľa § 3 ods. 1 antidiskriminačného zákona, každý je povinný dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania v oblasti pracovnoprávnych a obdobných právnych vzťahov, sociálneho zabezpečenia, zdravotnej starostlivosti, poskytovania tovarov a služieb a vo vzdelávaní.

VI.
Posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov

35. Úlohou súdu v prejednávanej veci bolo preskúmať, či VZN č. 241 Mesta Košice je v súlade so zákonom o obecnom zriadení a s antidiskriminačným zákonom, keďže rozdielne upravilo podmienky vydávania parkovacích kariet pre vlastníkov starších bytov a vlastníkov bytov v novostavbách.

36. Žalobca namietal nesúlad ustanovenia § 2 ods. 6, druhá veta, § 27 ods. 2 druhá veta, § 30 ods. 1 písm. a), § 31 ods. 1 písm. a) všeobecne záväzného nariadenia Mesta Košice č. 241 o dočasnom parkovaní motorových vozidiel na vymedzenom území mesta Košice s § 6 ods. 1 zákona č. 369/1990 Z. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov a § 2a ods. 2 a § 3 ods. 1 antidiskriminačného zákona.

37. Žalobca v podaní zo dňa 29.06.2026 navrhol zmenu žaloby, súd postupom podľa § 68 SSP pripustil zmenu žaloby tak, ako je uvedené vo výroku I. tohto uznesenia, nakoľko tento úkon žalobcu bol v súlade s jeho dispozičným oprávnením, návrh nie je v rozpore so zákonom a SSP na podanie žaloby podľa § 357 SSP nestanovuje prokurátorovi žiadnu lehotu.

38. V úvode právneho posúdenia správny súd uvádza, že majetok obce, ktorý slúži na verejné účely (najmä pre miestne komunikácie a iné verejné priestranstvá), je verejne prístupný pre všetkých obyvateľov obce, ktorí majú právo ho za rovnakých podmienok užívať. V zmysle ustanovenia § 6a ods. 1 cestného zákona môže obec na účely organizovania a regulovania dopravy ustanoviť všeobecne záväzným nariadením úseky miestnych ciest na parkovanie motorových vozidiel za úhradu. Vo všeobecne záväznom nariadení obec autoritatívne určí spôsob prevádzky, výšku úhrady, spôsob jej platenia a preukázania. Vymedzenie parkovacích úsekov, dopravné značenie a výber úhrad za dočasné parkovanie je výkonom verejnej správy, nie realizáciou vlastníckych oprávnení obce v súkromnoprávnom režime.

39. V rozsudku C-288/07 Súdny dvor EÚ riešil otázku, či spoplatnené parkovanie prevádzkované orgánmi verejnej správy podlieha DPH. Súdny dvor EÚ uviedol, že ak nezdanenie parkovného vyberaného samosprávami vedie k výraznému narušeniu súťaže vo vzťahu k súkromným prevádzkovateľom parkovísk (pretože obec by neúčtovala DPH a mohla by ponúkať nižšiu konečnú cenu), obec musí byť na účely DPH považovaná za zdaniteľnú osobu poskytujúce parkovacie služby. Z uvedeného rozsudku vyplýva, že tým, že obec umožňuje parkovanie motorových vozidiel na miestnych komunikáciách, poskytuje svojim obyvateľom služby.

40. Prijaté všeobecne záväzné nariadenie podľa názoru správneho súdu nie je v súlade s cestným zákonom, odporuje ústavnému princípu rovnosti a porušuje zásadu rovnakého zaobchádzania podľa antidiskriminačného zákona.

46. Právna konštrukcia mesta je zaťažená viacerými závažnými vadami: prekročením zákonného splnomocnenia, uplatnením neprípustnej paušálnej fikcie a neodôvodnenou diferenciáciou medzi obyvateľmi v porovnateľnom postavení.

47. Podľa § 6a ods. 2 cestného zákona môže obec vo všeobecne záväznom nariadení obmedziť počet poskytnutých parkovacích oprávnení, a to spravidla vo vzťahu k jednému žiadateľovi, alebo vo vzťahu k jednej nehnuteľnosti. Podľa písmena d) tohto ustanovenia môže podmieniť vydanie karty preukázaním pobytu, vzťahu k vozidlu, vzťahu k nehnuteľnosti určenej na trvalé bývanie alebo úhradou nedoplatkov. Cestný zákon splnomocňuje obec na reguláciu dopravy na miestnych cestách, neoprávňuje ju však rozdeľovať obyvateľov do kategórií podľa veku či stavebno-technického typu bytového domu („bežný byt“ verzus „novostavba“) ani zvýhodňovať „pôvodných rezidentov“.

48. Povinnosť developera zabezpečiť určitý počet parkovacích miest (podľa stavebných predpisov a príslušných technických noriem) je verejnoprávnou povinnosťou stavebníka v procese územného a stavebného konania. Túto povinnosť developera nemožno bez zákonného podkladu prenášať do sféry užívacích práv jednotlivých vlastníkov bytov k miestnym komunikáciám. Cestný zákon neumožňuje obci „trestať“ či znevýhodňovať obyvateľov novostavieb na úkor obyvateľov starších domov tým, že im vopred odoprie štandardný prístup k verejnému parkovaciemu systému.

49. Z hľadiska ústavného práva (článok 12 ods. 1 a 2, článok 13 ods. 3 Ústavy slovenskej republiky) musí každé rozdielne zaobchádzanie obstáť v teste proporcionality a zákazu svojvôle (arbitrárnosti). Vlastníci bytov v novostavbách a vlastníci bytov v starších panelových domoch sa nachádzajú v rovnakom a priamo porovnateľnom postavení. Obidve skupiny sú obyvateľmi (rezidentmi) mesta s trvalým pobytom, vlastnia byty určené na trvalé bývanie a obracajú sa na mesto so žiadosťou o zabezpečenie parkovania pre svoje motorové vozidlá na verejných komunikáciách.

50. Mesto zdôvodňuje zníženie počtu kariet predpokladom, že vlastníci bytov v novostavbách majú parkovacie miesta zabezpečené. Tento predpoklad je však právne aj fakticky nesprávny, nakoľko parkovacie miesto v hromadnej garáži alebo na vonkajšej spevnenej ploche je samostatným predmetom občianskoprávnych vzťahov (samostatný nebytový priestor, garáž alebo spoluvlastnícky podiel na pozemku), parkovacie miesto nie je

základnou súčasťou ani príslušenstvom bytu a nie je zahrnuté v cene bytu, developer môže parkovacie miesta predať tretím osobám, resp. kupujúci bytu si parkovacie miesto nemusí z finančných či iných dôvodov kúpiť.

51. Ak vlastník bytu v novostavbe parkovacie miesto nekúpil (a nemá žiadne), mesto mu umožní získať len jednu parkovaciu kartu. Naproti tomu vlastník bytu v paneláku, ktorý rovnako nemá žiadne vlastné miesto, získa tri parkovacie karty. Kritérium tak nesleduje reálnu mieru zabezpečenia parkovania konkrétneho žiadateľa, ale zakladá svojvoľnú diskrimináciu odvodenú iba od dátumu výstavby domu. Pojem „pôvodní rezidenti“ navyše vytvára neprípustnú kategóriu občanov druhej kategórie („nepôvodní rezidenti“, resp. „novoprišelci“), čo je v príkrom rozpore so zákazom diskriminácie z dôvodu iného postavenia (§ 2 ods. 2 antidiskriminačného zákona).

52. Všeobecne záväzné nariadenie je ako normatívny predpis plne podriadené antidiskriminačnému zákonu. Podľa § 2a ods. 2 antidiskriminačného zákona je priamou diskrimináciou konanie alebo opomenutie, pri ktorom sa s osobou zaobchádza menej priaznivo, ako sa zaobchádza, zaobchádzalo alebo by sa mohlo zaobchádzať s inou osobou v porovnateľnej situácii. Vlastník bytu v novostavbe a vlastník bytu v panelovom dome sú v porovnateľnom postavení - obaja sú obyvateľmi mesta s trvalým pobytom v tej istej zóne, obaja vlastnia byt určený na trvalé bývanie a obaja sú držiteľmi motorových vozidiel. Vlastníkovi bytu v novostavbe mesto priznáva nárok len na jednu parkovaciu kartu, kým vlastníkovi bytu v panelovom dome až na tri karty. Ide o jednoznačné znevýhodnenie v rozsahu prístupu k verejnému parkovaciemu oprávneniu. Pokiaľ všeobecne záväzné nariadenie priamo používa kategóriu tzv. „bytov v novostavbe“ verzus ostatné byty, kritérium nie je vecné, ale cieli priamo na osobný status a dĺžku pobytu žiadateľa v meste. Vytváranie kategórií „pôvodných rezidentov“ a „nepôvodných rezidentov“ predstavuje priame rozlišovanie na základe iného postavenia. Rozlišovacím znakom je samotný charakter vlastneného majetku, jeho forma, vek a typ nehnuteľnosti. Mesto svoje rozhodnutie odôvodňuje predpokladom, že vlastník bytu v novostavbe má dve parkovacie miesta zabezpečené. Tento predpoklad je skutkovo aj právne mylný, nakoľko parkovacie miesto nie je v cene bytu a kupujúci ho nemusí vlastniť. Menej priaznivé zaobchádzanie založené na takomto mylnom predpoklade priamo napĺňa hypotézu § 3 ods. 1 v spojení s § 2a ods. 2 antidiskriminačného zákona. Priamu diskrimináciu nemožno ospravedlniť všeobecným testom proporcionality (sledovaním legitímneho cieľa), dôvodom nie je regulácia dopravy ani kapacitné problémy.

53. Ak je cieľom mesta zamedziť tomu, aby rezidenti s vlastnými garážovými alebo vyhradenými miestami zbytočne obsadzovali verejné uličné parkovacie miesta, mesto to môže urobiť, ale výlučne na základe preukázaného individuálneho stavu, nie paušálnej typológie stavieb. Mesto môže vo všeobecne záväznom nariadení ustanoviť, že nárok na rezidentskú parkovaciu kartu na byt sa znižuje o počet parkovacích miest, ktoré má žiadateľ (alebo členovia jeho domácnosti) preukázateľne vo vlastníctve, v nájme alebo k nim má zabezpečené iné užívacie právo (napríklad garáž, garážové státie na súkromnom pozemku či v parkovacom dome). Takéto pravidlo platí rovnako pre všetkých obyvateľov, vychádza z reálneho skutkového stavu a neporušuje zásadu rovnakého zaobchádzania a sleduje skutočný legitímny cieľ bez vytvárania svojvoľných kategórii obyvateľstva.

54. Nakoľko ustanovenie všeobecne záväzného nariadenia v popísanom znení prekračuje vecnú pôsobnosť obce a zakladá neprípustnú diskrimináciu podľa antidiskriminačného zákona, správny súd vyslovil nesúlad ustanovení § 2 ods. 6, druhá veta, § 27 ods. 2, druhá veta, § 30 ods. 1 písm. a) v časti vety v znení „za podmienky, že sa byt nenachádza v novostavbe“, § 31 ods. 1 písm. a) v časti vety v znení „za podmienky, že sa byt nenachádza v novostavbe“ všeobecne záväzného nariadenia Mesta Košice č. 241 o dočasnom parkovaní motorových vozidiel na vymedzenom území mesta Košice s § 6 ods. 1 zákona č. 369/1990 Z. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov a § 2a ods. 2 a § 3 ods. 1 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov.

55. Podľa § 367 ods. 2 SSP, dňom nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia strácajú napadnuté ustanovenia všeobecne záväzného nariadenia účinnosť.

56. Podľa § 170 písm. c) SSP, žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania, ak konanie bolo začaté na základe žaloby prokurátora.

57. Nakoľko konanie bolo začaté na základe žaloby prokurátora, súd o náhrade trov konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

58. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Správneho súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 439 ods. 4 SSP).

P o u č e n i e : Proti výroku I. tohto rozhodnutia kasačná sťažnosť nie je prípustná (§ 439 ods. 2 písm. a) SSP).

Proti výrokom II. a III. tohto rozhodnutia je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú možno podať **v lehote jedného mesiaca** od jeho doručenia na Správny súd v Košiciach. Zmeškanie lehoty na podanie kasačnej sťažnosti nemožno odpustiť.

Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosť neplatia, ak:
a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 1 písm. c) a d),
c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania uviesť:
a) označenie napadnutého rozhodnutia,
b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“),
d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že:
a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd,
f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti. Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 ods. 1 písm. g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom.

V Košiciach dňa 23. septembra 2026

JUDr. Zuzana Berežná
predsedníčka senátu
(sudkyňa spravodajkyňa)

JUDr. Martin Špak
člen senátu

JUDr. Martin Ľudevít Fafaľák
člen senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mária Makarová